

Revoluția socială și organizarea revoluționară: alternativa FORA-istă

Vadim Graievski

2013

Cuprins

ADUNĂRILE GENERALE	4
NICI PARTID POLITIC, NICI GRUP IDEOLOGIC...	6
NU SUNTEM UN SINDICAT OBIȘNUIT...	8
DAR SINDICATELE ANARHISTE ALE MUNCITORILOR	10

Un scurt articol scris de Vadim Graevski de la KRAS-IWA, despre metoda FORAistă de organizare revoluționară.

Organizația nu e un obiectiv în sine, ci doar un mijloc prin care se poate realiza obiectivul stabilit. – Un vechi truism anarhist.

Suntem comuniști. Dar nu în sensul vulgarizat și deformat care apare mereu în paginile ziarelor, la canalele de știri, și în mass-media (“regimul comunist”, “statul comunist”, “partidul comunist” etc). Adevăratul comunism e anarhist, lipsit de aparatul de stat și de stat, fără autoritate, liber și libertar. Cu numai 100 de ani în urmă, când cineva spunea Comuniști, era clar că se referea la anarhiști. Doar că în 1917 acest cuvânt a fost furat de Bolșevici, care mai târziu i-au mutilat sensul și l-au făcut de răsul întregii lumi. Suntem comuniști în vechiul sens, care nu a fost furat încă: în sensul unei comune libere și asocierii libere. Când oamenii interesați se unesc (în adunări generale) să ia decizii despre cum vor să trăiască și cum să se ajute unii pe alții. Când folosim bunurile produse de noi și roadele pământului în comun – așa cum oamenii se bucură de razele soarelui care încălzesc și ne luminează pe toți, așa cum Sylvain Marechal, un poet anarhist din secolul XVIII s-a exprimat.

ADUNĂRILE GENERALE

Suntem comuniști nu doar în viziunea scopului nostru comun asupra unui viitor care luptăm. Suntem comuniști prin faptul că împărtășim aceeași luptă. Suntem siguri că numai adunările generale ale oamenilor care muncesc în întreprinderi și în servicii, numai adunările generale ale locuitorilor din blocuri și din localități pot decide cum să declanșeze o grevă generală și cum să se revolte, cum să organizeze demonstrații și adunări de masă, cum să reziste represiunii și forțelor existente de (dez)ordine. Decid ei înșiși, fără pretenși “aleși și plenipotențieri” reprezentanți ai partidelor, ai birocratilor din sindicate, și din parlament sau din consilii și tribunale... Asemenea adunări generale suverane nu reprezintă doar promisiunea succesului luptei noastre de azi, ci și prototipul, baza și temelia zilei libere de Măine. Dar, dacă voi anarhiștii luptați pentru adunări generale și vedeți în ele baza unei societăți libere, de ce considerați că e necesară formarea de organizații ale muncitorilor? – orice cititor poate întreba asta. De ce e necesar ca aceste adunări să existe?

Să începem cu faptul că asemenea adunări sunt foarte rare în Rusia modernă. Aici lupta este dusă și condusă aproape numai de partide, politicieni și birocrati ai sindicatelor. Comitetele sindicatelor decid cum și de ce să facă grevă, și o adunare se întrunește pentru a confirma deciziile care trebuie să fie luate. În general, se presupune că masele “ignorante” nu sunt capabile să facă nimic. Această “tradiție” nefastă trebuie zdrobită cu orice preț! Astfel, este vital și necesar să unim oamenii care sunt singurii care pot apăra principiul suveranității adunărilor generale. Dar adunările generale nu sunt suficiente în zilele noastre. În Franța, spre deosebire de Rusia, tradiția unor asemenea adunări există. Oamenii se întrunesc aproape întotdeauna imediat ce izbucnește o grevă serioasă. Dar, foarte rapid, ele cad pe mâna reprezentanților partidelor de opoziție și ale sindicatelor. După aceea, toate deciziile reale despre procesul de organizare a luptei ajung să fie luate déjà numai de un lider și nu de adunarea agitată a muncitorilor.

Ei, acești lideri, vorbesc, țin consultări, negociază cu șefii și cu autoritățile, formează alianțe și fac înțelegeri pe la spatele muncitorilor... Și oamenii “normali” pe care ei îi conduc devin din nou doar niște figuranți, așa cum se întâmplă întotdeauna în capitalism. Și de această dată, ei se abdică pe înșiși și renunță la suveranitatea lor pentru “a-i însărcina” pe lideri să gândească și să ia decizii pentru ei.

De ce se întâmplă așa ceva?

Realitatea e că adunările generale sunt doar o formă de luare a deciziilor. Sigur, cea mai bună formă dintre toate, dar oricum nu sunt un scop în sine. E adevărat că e posibil să luăm decizii foarte diferite în adunări. Inclusiv decizii mizantropice. Inclusiv decizii despre refuzul unora să-și folosească propriile lor prerogative și să aleagă să predea mandatul lor altor “reprezentanți”, lideri sau dictatori.

Nu doar forma, ci și substanța și armonia acestor decizii sunt importante.

Și substanța deciziilor adunărilor este determinată de oamenii care participă la ele – de dorințele lor, de nevoile lor, de convingerile lor și de părerile lor. Toate depind de ei.

Desigur, omul e o ființă socială (dacă doriți, este particularitatea sa biologică).

Desigur, comportamentul său este determinat în multe privințe de un atașament primordial la un grup de ajutor reciproc și de solidaritate. Dar să nu ignorăm realitățile societății în care trăim. Mii de ani de Autoritate, Dominație și Proprietate au desfigurat personalitatea umană profund. Capitalismul, cu competiția sa, cu egoismul său brutal, cu goana după câștiguri particulare, conformismul și consumismul coruptibil a reușit în mod special să facă exact asta. Mulți oameni sunt acum pregătiți pentru a schimba libertatea pe confort și sunt gata să se mulțumească doar cu firimiturile obținute printr-un efort minim și pe cât se poate fără luptă. Trăim într-o societate bolnavă, într-o lume absurdă.

Dar oamenii bolnavi sunt întotdeauna infectați diferit. Personalitățile moderne sunt desfigurate și degenerare în multe niveluri diferite. Nu vorbim aici despre conducători, despre bogați, despre șefi și despre bancheri: este clar că the purse placed on the right substitute them often the hearth which is on the left, așa cum bine știm.

Dar de asemenea, printre oamenii care muncesc, există un număr de bărbați și de femei care nu se gândesc la nici o ruptură cu capitalismul și cu autoritatea, care nu vor să își assume povara administrării proprii lor vieți.

Deci dacă vrem ca adunările generale să rămână organizații independente de luare a deciziilor și ca exact oamenii obișnuiți să fie stăpânii propriei lor lupte și ai propriului lor destin – este necesar ca partizanii unei asemenea alegeri să se unească și să o apere împreună și solidar.

De aceea, e necesară o organizație revoluționară: ea trebuie să unească în rândurile ei oameni care doresc și care conștientizează lupta pentru triumful Libertății, Solidarității și Scăpării de Autoritatea care comandă; pentru ca oamenii să cadă de acord împreună cum să trăiască; pentru o societate bazată pe auto-dezvoltării personalității și pe coordonarea eforturilor umane în adunările generale; pentru posibilități egale de a folosi roadele Lumii – pentru Comunismul Anarhist.

Chiar dacă doar câțiva oameni se unesc azi în această organizație, noi suntem ferm siguri că ideile noastre clare ca lumina zilei, mai devreme sau mai târziu, vor convinge o majoritate covârșitoare a omenirii pentru a putea schimba întreaga lume.

NICI PARTID POLITIC, NICI GRUP IDEOLOGIC...

Înseamnă asta că noi, adepții comunismului libertar, trebuie să construim un partid politic și să luptăm pentru putere politică?

Același cuvânt "Partid" conține lucruri pe care le refuzăm: înseamnă "parte", o parte a unor oameni care acționează în locul oamenilor și pentru oameni. Partidul e creat de către bărbați și femei care aspiră la posturi de lideri și „de reprezentanți” și care vor ca oamenii obișnuiți să le încredințeze lor îndeplinirea funcțiilor de manageri ai luptei și ai vieții lor.

Cei din partidele politice acționează întotdeauna "de sus", dau ordine, chiar și atunci când merg "să muncească" printre "cei de jos", în mediul popular. Ei promit "micilor" bărbați și femei: dați-ne încrederea să vă reprezentăm interesele și apoi vom face și vom drege... Și săracii (la fel ca Danae hipnotizată de mirajul aurului care cădea peste ea) se duc umili și chiar în extaz să își predea votul, timpul, energiile, brațele cu care muncesc, mințile... Pe scurt se predau pe ei cu totul, se lasă pe mâna altora.

Nu e important despre ce tip de partid vorbim aici: unul parlamentar sau unul de "avangardă". În primul caz, liderii săi încearcă să reprezinte (să facă lobby pentru) interesele grupurilor diferite care există în societate, promițând totul tuturor oamenilor, dar îndeplinind, în cele din urmă, doar dorințele celor care au bogății și putere.

În al doilea caz, liderii partidului de "avangardă" se declară pe ei înșiși ca fiind o parte "avansată" a oamenilor, un fel de elită naturală care pur și simplu nu e înțeleasă și nu e apreciată de actualii conducători. Dar, sarcina partidelor este întotdeauna și peste tot aceeași: să câștige puterea, să facă un guvern, și să violeze societatea de sus în jos.

Nu! Nu vrem să construim un partid! Dar un vrem nici să rămânem un grup ideologic și propagandist, chiar dacă așa suntem obligați uneori să începem.

Teoria e moartă fără practică; eforturile minții într-un turn de fildeș sunt neputincioase fără viața din lumea reală. Ideile circulă în Lume numai când devin forțe sociale.

Nu vrem să ne limităm la o simplă răspândire a ideilor noastre. Este foarte puțin pentru noi să fim "acolo unde sunt masele" și să vorbim cu alți bărbați și femei care sunt ca noi.

Nu e destul să vizităm adunările de masă sau adunările muncitorilor greviști sau inițiativele locatarilor și să facem propagandă pentru suveranitatea adunărilor generale și pentru acțiune directă.

Găsim că o mișcare socială puternică este necesară ea care stă conștient pe terenul ideilor noastre și care luptă pentru Libertate. Nu, nu vrem să fim un grup ideologic care analizează, sintetizează evenimentele și care de pe culmile "științifice" și "culturale" instruiesc, "conduc" și "fac ordine" printre "frații și surorile lor" de clasă cu o aroganță mai ascunsă sau mai fățișă.

Aspirăm să fim o mișcare socială care distruge ordinea socială existentă și care va crea una nouă.

Lupta împotriva lumii actuale a exploatării, dominației, autorității și nedreptății începe cu rezistența împotriva fiecărei îngrădiri a vieții noastre și a libertății noastre.

Cu grevele pentru creșterile salariale și pentru reducerea orelor de muncă (și astfel cu limitarea exploatării și cu construirea caselor pentru bogați și pentru câștigarea unui timp mai mare pentru propria noastră dezvoltare). Cu proteste împotriva construirii caselor pentru bogați și împotriva centrelor comerciale care apar peste tot și care ne distrug comunitățile.

Cu susținerea pentru înlocuirea obiectivelor industriale și de energie care distrug sănătatea umană și natura.

Cu alte cuvinte, prin acțiunile împotriva a ceea ce ne exploatează, umilește și jignește, ne apărăm drepturile și interesele în sistemul social existent, pentru că nu putem încă să îl abolim.

Are legătură desigur în primul rând cu toată lumea muncii. Suntem supuși unei exploatare și opresiuni peste tot: la muncă, în familie, unde trăim, în locurile unde studiem...

Dar sfera principală pentru găsirea dreptății este acel loc unde se găsește baza sclaviei noastre zilnice: la muncă.

Munca a fost plasată de capitalism în centrul unui mecanism monstruos și atotcuprinzător al umilirii și înrobirii noastre. Să ne vindem munca, brațele noastre și mințile noastre, să ne petrecem cea mai mare parte a vieții la locul de muncă, și să ne petrecem restul timpului doar ca să ne revenim, să ne relaxăm, să dormim pentru a ne readuce pe picioare cât de cât.

Exact acolo suntem reduși la rolul de mașini vii și de apendice al altor mașini de fier și de plastic. Exact acolo producem cea mai mare parte a bunăstării necesare vieții – și depindem total de fiecare moft și capriciu al stăpânilor noștri (șefii și șefuleții), care își însușesc bogăția socială produsă de noi...

De aceea, aspirăm să punem sfera muncii noastre (la întreprindere sau în serviciile în care muncim, la școală, la universitatea unde studiem) în centrul rezistenței noastre împotriva celor care ne oprimă: Capitalul și Statul.

NU SUNTEM UN SINDICAT OBIȘNUIT...

Dar, în acest caz, ar trebui să ne alăturăm unor sindicate sau (dacă ei nu ne plac dintr-un motiv sau altul) să ne facem propriile noastre noi sindicate – ar putea replica orice cititor. Și la asta trebuie să spunem din nou și din nou: Nu!

Sindicatele au apărut în secolul 19 (în Rusia în secolul 20), înlocuind în mare parte asociațiile producătorilor, dizolvate și distruse de Capitalism: breslele. Unindu-se în asociații profesionale, muncitorii au încercat să se ajute reciproc în viață și la muncă, să organizeze activități culturale, să aibă grijă de cei bătrâni și de cei bolnavi. Multe asociații au funcționat ca societăți de rezistență, luptând pentru creșterile salariale și pentru scurtarea zilei de muncă. Ele au acționat folosind adesea metode revoluționare, militanți organizați și greve generale. Au devenit un nucleu mai ales al unei culturi a muncitorilor care s-a opus și a rezistat civilizației capitaliste. Au proclamat scopurile revoluției sociale în mod deschis.

Dar aceste asociații ale breslelor (în special cele revoluționare) au avut un punct slab: sindicatele erau construite potrivit nevoilor oamenilor muncitori din societatea care exista. În primul rând, potrivit nevoilor economice, materiale. Părea că în situația sărăciei cumplite a oamenilor din secolul 19 și de la începutul secolului 20 capitalismul nu putea satisface aceste nevoi și că era posibil să se smulgă de la capitalism concesii pas cu pas, pentru a-l împinge într-un colț și pentru a-i pune definitiv capăt.

Dar această cursă teribilă a fost pierdută de muncitori. A devenit aparent că sistemul industrial capitalist poate organiza o masă lipsită de chip, pentru a produce, în oglindă cu o masă lipsită de chip, pentru a consuma. Desigur, marfa produsă industrial era calitativ mai proastă decât capodopera produsă de meșteșugarul medieval, dar era accesibilă fiecărui sărac "din clasa mijlocie". Și mai mult, a devenit aparent că burghezia și statul pot accepta chiar multe cereri salariale ale muncitorilor și le pot satisface... pe spatele altor muncitori, cu prețul plătit de ei.

Ei pot crește salariile unor muncitori greviști de la o întreprindere, dar pot crește și prețurile de producție și de vânzare ale mărfurilor. Sau pot reduce timpul de muncă, dar, simultan, pot face munca mult mai intensivă și să pună presiune pe muncitor într-un timp mai scurt. A devenit clar: distrugerea sistemului nedrept existent nu derivă în mod necesar numai din nevoile materiale și economice. Un sclav poate prefera să trăiască dacă are hrana asigurată și nevoile economice asigurate. Un sclav poate prefera și să ducă o viață în care să fie bine hrănit și să trăiască având un stăpân "bun".

Duce viața unui om e plină de riscuri.

Rămânând mai mult în cadrul ordinii existente a lucrurilor și neluptându-se direct pentru o societate nouă, sindicatele erau deschise pentru oameni cu convingeri foarte diferite. Inclusiv cei care nu erau hotărâți să se rupă de și să termine cu Capitalismul și cu Statul și care căutau șefi "mai cinstiți" – în persoana socialiștilor și apoi a liderilor de partid "comuniste".

Încredințând lupta pentru interesele lor în mâinile acestor oameni lacomi putere și aventurieri, sindicaliștii s-au limitat voluntar la apărarea cererilor materiale și imediate și la îmbunătățirea de fapt a propriei lor condiții de sclavi.

Deci, a apărut o dualitate: partidele politice au dus o luptă politică, iar sindicatele o luptă economică. De asemenea, sindicatele s-au restructurat pe ele însele, gradual, potrivit aceleiași scheme a "reprezentării" intereselor. În interiorul acestor organizații, propria lor a apărut birocrație și a devenit din ce în ce mai puternică și sindicaliștii de rând au devenit din ce în ce mai mult niște simpli figuranți – plătitori de contribuții și executanți ai deciziilor șefilor. În sfârșit, sindicatele au devenit acești monștri

birocrați care o duc foarte bine pe spatele muncitorilor și care nu sunt buni decât să facă un singur lucru: să demoleze și să distrugă.

Nu vrem să organizăm un sindicat obișnuit non-ideologic, care "să fie deschis pentru toți muncitorii", pentru că nu vrem să ne mulțumim cu simpla îmbunătățire a situației noastre de sclavi, nu vrem să ne agățăm de o singură iță în lupta noastră de zi cu zi cu statul pentru a separa și deconecta unele de altele laturile economice, politice, morale, ideologice, culturale... Nu! Ne luptăm să trăim nu doar mai bine, ci și *altfel*. *Vrem să trăim liberi!*

DAR SINDICATELE ANARHISTE ALE MUNCITORILOR

Organizația revoluționară creată de noi nu este nici un partid, nici un sindicat obișnuit. La bază, este o organizație a muncitorilor (un sindicat) pentru că unește oamenii care muncesc și care rezistă exploataării zilnice și opresiunii, și care, astfel, luptă pentru scurtarea orelor de muncă, pentru îmbunătățirea situației lor morale și materiale.

Dar, această îmbunătățire nu este un scop în sine, ci doar un mijloc al cărui scop este de a trezi sursele de solidaritate și de ajutor reciproc ascunse în fiecare dintre noi, de a inspira în fiecare dintre noi revolta revoluționară împotriva autorității și proprietății, împotriva inegalității și opresiunii.

Numai apărând umăr la umăr drepturile și interesele noastre, noi, muncitorii, putem trece peste egoism, putem recupera demnitatea umană și ne putem trezi din letargia care durează deja de secole. Devenind conștienți că, pentru a ne elibera pe noi înșine, este necesar să punem capăt întregului sistem actual de producție, administrare și viață, și să-l înlocuim cu unul nou: cu comunismul libertar, anarhist, lipsit de aparatul de stat și de stat. Astfel, societățile noastre muncitorești de rezistență (profesionale și interprofesionale) sunt în același timp și organizații ideologice.

Ele nu sunt create pe baza intereselor economice imediate, deși luptă pentru ele, așa cum luptă și pentru o lume nouă. Vrem o organizație a muncitorilor conștient-anarhiști.

Ce vrem noi este lipsit de birocrație, de politicieni și de careerism; toate deciziile sunt luate în adunări generale ale membrilor, sau (la un nivel mai înalt decât cel local) de delegații acestor adunări. Și mai mult, acești delegați nu sunt „reprezentanți”, ci doar „voci” ale oamenilor care i-au obligat prin mandat cu instrucțiuni imperative.

Ce are de făcut o asemenea federație a oamenilor muncitori? Sindicatele au format-o pentru a îndeplini un ideal, munca propagandistică și culturală propagată cu cele mai înalte scopuri și principii ale comunismului anarhist în cuvânt și faptă. Ele trebuie să pregătească, să organizeze și să conducă grevele și alte acțiuni de rezistență împotriva jugului Statului și al Capitalului.

Și, în același timp, cei din aceste organizații trebuie să acționeze în sensul anarhist în marile adunări generale și în inițiativele locale ale locatarilor și să caute exact acele adunări care decid asupra chestiunilor principale ale luptei și ale vieții, să se ridice și să înfrunte influența și puterea partidelor politice, sindicatelor și liderilor. Cu alte cuvinte, ele trebuie să practice și să apere acțiunea directă și comunismul libertar. Scopul nostru este ca masele de oameni care muncesc să adopte poziții conștient anarhisto-comuniste, ca ei să înceapă să gândească și să acționeze ca anarhiști-comuniști, indiferent dacă fac sau nu parte formal din sindicatul nostru.

Atunci, acum atât de rarele și instabilele organisme de rezistență create de ei (adunările generale cu delegații lor) pot deveni în viitor structuri periodice și constante de auto-organizare și auto-administrare pe baze comuniste libertare a societății. Iar apoi, într-o Mare Seară, noi toți, exploatați și oprimați, dar inspirați de ideile energice ale comunismului anarhist, vom purcede la ultimul și decisivul asalt asupra bastionului Lumii Vechi.

Biblioteca Anarhistă

Vadim Graievski
Revoluția socială și organizarea revoluționară: alternativa FORA-istă
2013

Preluat la 16.12.2022 de la <https://iasromania.wordpress.com/>

ro.theanarchistlibrary.org